Фабиан Ленк

Детективи
с машина на времето

Тайната на Тутанкамон

Илюстрации
Алмуд Кунерт

Издателство „Фют“

Geheimnis um Tutanchamun
© 2005 Ravensburger Buchverlag
Otto Maier GmbH, Ravensburg (Germany)

Тайната на Тутанкамон
© Издателство „Фют“, 2023
Превод Ирена Патулова

ISBN 978-619-199-947-7

Ким, Юлиан, Леон и Кия – детективи във времето

Находчивата Ким, знаещият Юлиан, смелият Леон и загадъчната египетска котка Кия са четирима приятели, които имат необикновена тайна.

Те притежават ключ за старата библиотека в манастира „Свети Бартоломей“. Там се намира мистериозната стая на времето Темпус[1], през която може да се отиде в миналото. Темпус пулсира в ритъма на времето, има хиляди врати и зад всяка се крие определена година от историята на света. През тези врати приятелите могат да се озоват в Египет от времето на фараоните или в Древен Рим.

Винаги когато се интересуват от някоя вълнуваща епоха или попаднат на загадъчен криминален случай от миналото, те се озовават там с помощта на Темпус.

---

[1] *Темпус – (от лат.) време*

И пак Темпус връща приятелите в настоящето. Трябва обаче добре да запомнят мястото на пристигането, защото само оттам могат да се върнат обратно в нашия свят.

Дори когато пътуванията във времето продължават по няколко дни, в настоящето не е изминала и секунда. Така никой не забелязва внезапните изчезвания на нашите детективи.

Соколът

Училищният автобус трополеше, без да бърза, по паважа на старинната средновековна част на градчето Зибентан. После зави около пешеходната зона в центъра, където се виждаха масичките на кафене „Венеция“, мина по изгърбения мост над реката и се отправи по шосето към съседния град. Изминаха неусетно двайсетте километра дотам и автобусът бавно спря пред стълбите на музея.

Шофьорът отвори вратите и двайсет и шест ученици шумно се изсипаха на тротоара. Децата се скупчиха около невисок учител в сиво износено сако.

– Тихо! – извика мъжът.

– Тебелман и днес е доста изнервен – отбеляза с насмешка Леон.

– Така е – съгласи се Ким. – Сигурно се притеснява, че след малко ще се изправи пред самия Тутанкамон*.

Юлиан се отмести, за да избегне хартиеното самолетче, което хвърли един от съучениците му.

---

* *Всички думи, отбелязани със звездичка, са свързани с историята на Древен Египет и са обяснени в речника в края на книгата.*

– И Тебелман, и ние ще се изправим не пред фараона*, а пред маската му – обясни той. – Какво носиш в тая огромна чанта, Ким?

Ким леко се изчерви и бързо отвърна:

– Нищо особено. Нещо за хапване.

Юлиан ѝ хвърли недоверчив кос поглед, но преди да успее да каже каквото и да било, се чу гласът на Тебелман:

– Билетите са у мен, няма нужда да се блъскате, за да влезете първи.

Няколко деца се изкикотиха, но учителят се направи, че не е чул, и тръгна напред.

– Много се радвам, че ще разгледаме изложбата – Юлиан беше развълнуван. – Имаме голям късмет, че тя гостува тук и ще можем да видим тази прочута египетска маска. Сигурно е невероятно скъпа. Мисля, че...

– Хей, я погледнете онзи сокол! – прекъсна го Ким и посочи брезата недалеч от тях. На един висок клон беше кацнал сокол с бели и кафяви петънца по гърдите.

– Е, и? – Юлиан се подразни, защото Ким прекъсна лекцията му. – Какво толкова необикновено има в сокола?

– Не знам – вдигна рамене Ким. – Май че ни гледа.

– Моля? – сепна се Юлиан.

– Измисляш си! – отсече Леон.

Ким млъкна. Но докато Юлиан продължаваше да говори за Тутанкамон, тя не изпускаше птицата от очи. Погледите им се срещнаха и Ким можеше да се закълне, че соколът я наблюдава!

След две минути стигнаха до входа на музея. Преди да влезе, Ким пак се обърна. Соколът все още стоеше на клона. Очите му бяха вперени в Ким. Погледите им отново се срещнаха и на момичето изведнъж му стана горещо. Имаше чувството, че големите черни очи на зловещата птица виждаха през нея. Ким тутакси отмести поглед и бързо влезе в музея.

Учениците минаваха от зала в зала. Учителят по история Тебелман въодушевено сновеше между децата. Вече бяха видели погребалните дарове*, които съпровождали фараона в последния му път и му осигурявали всичко нужно за живота му в отвъдния свят. Сред тях имаше златна брошка с форма на скарабей*, златна висулка, изобразяваща сокол, великолепно изработен пръстен с двойна халка от лазурит[1], 50-сантиметрова ваза за благовонни масла, украсена с главата на богинята Хатор*, нагръдник от чисто

[1] *Лазурит – скъпоценен камък със син цвят*

злато, инкрустиран с цветни кристали, сребърни кръстове анх*, скъпи ковчежета от слонова кост.

Истинско бижу беше леглото на владетеля, с позлатени лъвски глави на облегалките. До леглото имаше оцветена в синьо глинена фигурка на човек. От надписа на витрината ставаше ясно, че това е ушебти* – слуга, който обслужвал фараона в отвъдния свят. Фигурката стоеше във витрината върху възглавничка от бяло кадифе. Още по-впечатляващи бяха дървените фигури на воини, въоръжени с копия, които охранявали входа на гробницата.

Ким беше запленена от всичко това и напълно забрави сокола. Освен това още нещо прикова вниманието ѝ. В последните десет минути чантата ѝ водеше напълно самостоятелен живот – непрестанно мърдаше. Ким внимателно я притискаше към себе си и от време на време прошепваше полугласно: „Шшшт, скоро ще пристигнем.“

Тебелман разпери ръце:

– А сега идва ред на най-интересното. На 12 февруари 1924 г. известният археолог Хауърд Картър отворил саркофага* на бога сокол. И тогава...

– Бога сокол! – зяпна Ким. Спомни си за

сокола на брезата. – Откъде накъде бог сокол?

Тебелман повдигна едната си вежда:

– За древните египтяни фараоните били земни въплъщения на бога Хор* – обясни учителят. – Бог Хор е син на Изида* и Озирис* и небесен владетел, затова винаги го изобразявали като сокол.

– Бога сокол, Тутанкамон – измърмори Ким, а мислите ѝ бягаха някъде другаде.

Тебелман кимна:

– Точно така.

След това продължи да разказва как е открит гробът на Тутанкамон:

– Сензационната находка е съпроводена от поредица загадъчни смъртни случаи. За кратко време умират петима известни английски археолози. И до днес никой няма обяснение за смъртта им. Свързвало ги едно-единствено нещо – всички били приятели на Хауърд Картър – археолога, проучвал гробницата на Тутанкамон в Долината на царете*. Бързо плъзнал ужасяващият слух, че археолозите са жертва на проклятието на фараона, защото на входа на гробницата имало предупредителен надпис...

Леон слушаше учителя Тебелман с огромно внимание:

– Какво гласял надписът?

– Там пишело – изгледа го строго Тебелман над очилата си, – че всеки, който прекрачи прага на гробницата, ще намери смъртта си.

– Но тогава Картър също можел да стане жертва на проклятието – заключи Леон.

Тебелман кимна:

– Имаш право. Картър бил пощаден. Но петте смъртни случая на негови приятели, те и до днес остават загадка. А слухът, свързан с проклятието, упорито продължава да се носи.

После Тебелман заведе учениците до витрина с бронирано стъкло. Тук беше изложена прочутата златна маска на фараона. Дори учениците, които допреди малко тайничко се прозяваха, не можеха да откъснат очи от това изключително произведение на изкуството.

Леон, Юлиан и Ким бяха в края на опашката и търпеливо чакаха да дойде редът им.

– Тутанкамон бил едва на 18 години, когато умира в Тива през 1327 г. пр.н.е. – обясняваше през това време Тебелман. – Смята се, че е умрял от болест. Но има и друга версия – че е бил убит. И до днес смъртта му е една от големите загадки в историята. Цял куп странни събития са свързани с нея. Например Тутанкамон има рана на главата,

вероятно от падане, но не е ясно дали тя е причина за смъртта му. Някои от загадките около смъртта му вероятно никога няма да бъдат разгадани.

Приятелите се спогледаха. Разбраха се без думи – и за трите беше ясно, че е време да навестят Темпус, стаята на времето.

Накрая децата се озоваха пред витрината с маската. Тебелман и другите ученици бяха отминали. Гласовете им се чуваха отдалеч. Изпълнени с благоговение, приятелите съзерцаваха великолепно изработената златна маска. Чертите на младежкото лице бяха спокойни и ведри. Очите, направени от бял кварц и черен обсидиан[1], излъчваха сила.

Изведнъж Леон се обърна към Ким:

– Какво беше това?

– Кое? – най-невинно отвърна Ким.

– Шумоленето, което идва от чантата ти – продължи Леон и се разсмя. – Ако ме питаш, прилича на котка.

Ким разбра, че са я хванали натясно:

– Е, добре, момчета... – След като се увери, че никой не ги гледа, тя отвори ципа на чантата. Отвътре изскочи Кия. – Не можех да я оставя вкъщи, докато разглеждаме из-

[1] *Обсидиан – скална маса с вулкански произход. Обработва се и се използва за направата на накити и оръжие.*

ложбата... Все пак Египет е нейна родина.

Леон и Юлиан тихичко се засмяха:

– Служителите в музея доста ще се изненадат, ако видят нашия малък тигър да се разхожда наоколо – каза Юлиан и се наведе да погали изящното животно, но Кия се изплъзна и с широко отворени очи и вирната опашка обиколи витрината със златната маска. Най-после Ким успя да я хване.

– Хайде, трябва да настигнем другите – настоя Леон и пое към залата, към която бяха тръгнали Тебелман и останалите. Юлиан го последва. За момент Ким и Кия останаха сами при златната маска.

– Каква великолепна работа! – мърмореше възхитена Ким и галеше красивата козина на Кия. Внезапно тялото на котката се вцепени и козината ѝ настръхна.

– Какво ти е? – попита Ким. И тогава видя – очите на златната маска сякаш се движеха! Това оптична измама ли беше? Или пък случайно отражение? А може би просто отблясък на светлината в стъклената витрина? Ким се взря по-внимателно. Беше готова да се закълне, че клепачите на маската потрепват! Момичето замръзна от ужас.

Тръгването

Внезапно Кия скочи от ръцете на Ким и момичето се отърси от вцепенението си:

– Леон, Юлиан!

Тревогата в гласа ѝ накара двете момчета веднага да се втурнат към нея.

– Вижте! – изрече Ким разтреперена и посочи към маската.

– Какво? Не виждам нищо необикновено – зачуди се Леон.

Ким направи усилие и отново погледна към маската, но вече нямаше нищо за гледане.

– Изглеждаше така, сякаш...

Ким не довърши изречението си. Никой не би ѝ повярвал, дори Леон и Юлиан. Съвсем откачено беше!

– Добре ли си, Ким? – попита загрижено Юлиан. – Доста си бледа...

Ким кимна:

– Всичко е наред. Да тръгваме, при това колкото се може по-скоро.

Ким извика Кия и с известно усилие успя отново да я вмъкне в чантата.

Половин час по-късно тримата се качваха в автобуса заедно с останалите ученици. Всички говореха възбудено. Повечето бяха силно впечатлени от изложбата.

Когато мина покрай брезата, Ким погледна нагоре. Не се учуди, че соколът беше там. Отново ѝ се стори, че птицата я наблюдава. Понечи да каже на момчетата, но после се отказа. Леон и Юлиан щяха да решат, че си измисля. А и след странната случка с маската дори няма основание да им се сърди.

Но защо ѝ се стори, че очите на маската са живи? Защо ѝ направи впечатление соколът? Може би това е знак да се заеме със загадъчната смърт на бога сокол. Или пък всичко беше свързано с Кия, а не с нея? Все пак котката идва от Древен Египет. Сигурно именно тя беше връзката между настоящето и миналото. Ким беше твърдо решена да отиде заедно с момчетата в Тива в годината на смъртта на Тутанкамон. Потънала в мисли, Ким се качи в автобуса.

– За колко часа се уговаряме? – прошепна Юлиан, докато се настаняваха на последната седалка.

– Преди шест не мога, на тренировка съм – отвърна Леон.

– Идеално време. Библиотеката ще е затворена – подсмихна се Юлиан. – Поне за всички останали...

Здрачаваше се, когато приятелите тръгнаха към манастира „Свети Бартоломей“. Там се намираше единствената в света библиотека, приютила не само ценни книги, но и Темпус, тайнствената стая на времето!

Юлиан измъкна ключа от чантата си. След малко тримата бяха в залата с книгите по история. Преди да поемат на пътешествие във времето, искаха да научат повече за Тутанкамон и неговото време.

Кия беше доста неспокойна и за миг не оставаше на едно място – непрекъснато сновеше насам-натам из цялата библиотека.

Ким откри дебела книга за Древен Египет и се настани на една от масите за четене.

Леон и Юлиан също разтвориха по една книга. В библиотеката настъпи тишина.

– Ето! – обади се след около десетина минути Ким. – Открих това, за което разказваше Тебелман в музея. Тутанкамон бил още дете, когато седнал на трона, и съветникът* Ейя поел управлението, докато фараонът порасне достатъчно, за да може да уп-

равлява сам. Всъщност Тутанкамон не бил владетел с особено значение в историята. Най-забележителното е, че гробницата му не била ограбена. Освен това...

Леко почукване по прозореца стресна децата. Ким вдигна глава и не повярва на очите си. На перваза на прозореца се виждаше сянка на птица. Ким веднага се досети кой иска да влезе. Бързо отиде до прозореца и го отвори. Соколът влетя в библиотеката и се настани върху най-горния рафт на една етажерка. Кия спря да се разхожда неспокойно насам-натам и се втренчи в птицата, която също не сваляше очи от котката.

– Защо го пусна? – недоволно измърмори Леон. – Сега няма да можем да го изгоним!

– Точно затова – отвърна Ким спокойно. – Той не е обикновена птица. Това е соколът от тази сутрин. Показах ви го пред музея. Сещате ли се?

Леон измърмори нещо, а Юлиан се почеса замислено по тила.

– Имам странното усещане, че соколът иска да ни покаже нещо – тихо добави Ким.

И сякаш за да потвърди думите ѝ, соколът литна и се понесе към съседната зала.

– Елате! – извика Ким и тръгна след птицата. Беше убедена, че соколът отива

към стаята на времето. Така и стана. С широко разтворени криле той се понесе към етажерката върху релси на пода, зад която се намираше Темпус.

– Тръгваме ли към Тива в 1327 г. пр.н.е. – годината на смъртта на Тутанкамон? – обърна се Ким към момчетата.

Те кимнаха, а Кия измяука възбудено. Ким, Юлиан и Леон отместиха пълната с книги етажерка. Пред тях се появи черната, богато украсена врата на Темпус. Както винаги, сърцата им запрепускаха бясно. Без да проронят и дума, децата отвориха вратата и пристъпиха в тайнствения синкав свят на Темпус. Този път освен Кия ги съпровождаше и една птица. Соколът летеше ниско над главите им. Внезапно той нададе пронизителен писък. Децата, които несигурно се придвижваха по пулсиращия в ритъма на времето под и търсеха вратата с надпис 1327 г. пр.н.е., се заковаха намясто и вдигнаха очи. Соколът се стрелна към една от вратите. Юлиан, Леон и Ким го последваха. Отвориха вратата. Обгърна ги топъл вятър, който сякаш ги засмукваше. Децата спряха за миг, хванаха се за ръце и се концентрираха върху Тива. В този момент всичко край тях стремително се завъртя. Пътешествието през времето започна.